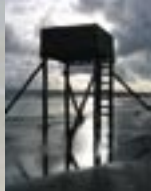

MENIGHETS- BLADET

LUND

MAI 2006 NR. 4 57. ÅRGANG

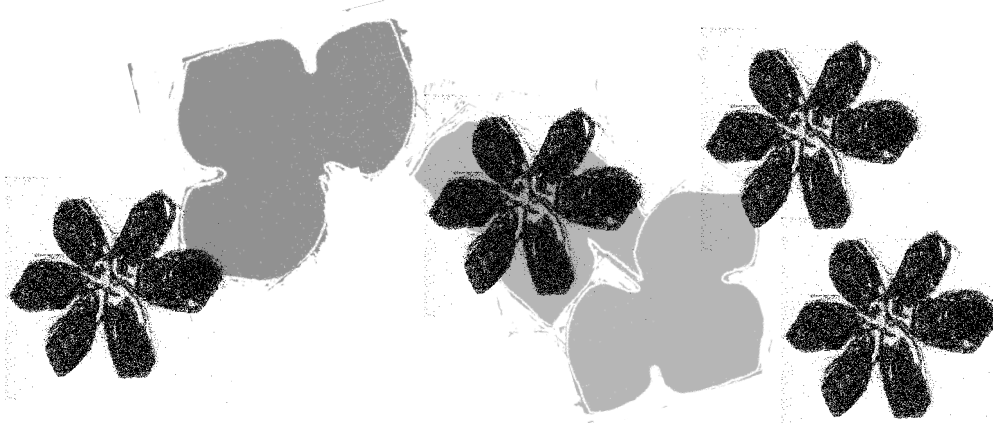
”En PILEGRIMSFERD på nakne føtter til LINDISFARNE vil du aldri glemme... Underveis er det to redningstårn som kan være greie å ha, hvis du skulle ha misforstått tidevannstabellene. De er også flotte som bønnetårn.” SIDE 6-7

da Vinci-koden
SIDE 5

Når VÅREN ånder på
Kalkheia SIDE 2-3

Med Gud til HVERDAGS
SIDE 4

NÅR VÅREN ÅNDER PÅ KALKHEIA

Tekst: ALF HELGE VIGE

Illustrasjon: ELSE MARIE JAKOBSEN

Det ligger en flat stein på peishylla vår. Den er et minne fra 26. april 1987, og den er dekorert med blåveis, malt på med oljefarger fra skrinet mitt. "Takk for turen," har jeg også skrevet. Det var samme året min far fylte 90. Da han sluttet som stasjonsformann i brannvesenet, flyttet mine foreldre til Gimlevang. Det var et herlig sted å bli gammel. Han hadde rett som det var besøk av et ekorn på verandaen i 2.etasje. Du verden som han gledet seg over disse besøkene mellom mors blomsterkasser! Begge var de i besittelse av glede over blomster, fugler og dyr. Far var friluftsmann på sin hals og hadde drevet mye med jakt og fiske helt fra guttedagene. Mor var klein til beins, men var makeløs flink med blomster. Hun hadde klart å omkranse sin mann og oss fem barn med blomster i alle mulige varianter, helt fra de årene vi bodde i den grå, tre etasjes kasernen bak den gamle brannstasjonen, vendt mot Tollbugata. Siden, i Kirkegata 16, der maskinene fra Fædrelandsvennens trykkeri buldret gjennom veggene fra nabobygningen med sin søvndyssende og

rolige musikk. Det syntes som om mors blomster å trivdes til disse rolige rytmene.

Men nå var dette blitt historie. Et nytt kapittel het Gimlevang. Og når våren åndet på li og fjell, da tenkte både mor og far på BLÅVEIS.

Dem var det få av nå. Den sure nedbøren sørfra hadde herjet stygt og gjort det utrivelig for disse små mirakler i skogene på Sørlandet. Og da måtte de som var igjen vernes, beskyttes, hegnes om, tas vare på som dyrebare klenodier. Det visste min mor. Og det beviste min far, også denne dagen på Kalkheia. Det ble likesom ikke skikkelig vårr i huset før han hadde funnet noen ganske få eksemplarer og overrakt kvinnen sin, slik at hun kunne plassere dem i et ørlite glass på et synlig sted i stua. Røttene sto igjen der han hadde funnet dem, selvsagt urørte, på et lurt sted ved ei av de gamle gruvene.

Nå sto vi der. Under den bratte heia. Han var da nitti. Men det var som et årlig ritual. Dette måtte følges opp: to- tre

blåveis til henne.

Fars alder tilsa at jeg måtte slå følge med ham. Det var han glad for.

"Tro om e' ikke kan komme til topps i år au," sa han, - "hvis e' tar det i et par etapper?"

"Kjempefint, pappa, vi tar det med ro og koser oss underveis," sa jeg.

Så tok vi beina fatt, puslet rolig oppover, tok pause og fortsatte, nesten helt til topps. Der tok vi av fra stien, balanserte litt mellom knauser og kratt med visnen eik, før den vårlige åpenbaringen var et faktum. Du store verden så vakker! Der sto de og lyste mot oss med sitt klare blå, omkranset av elegante, tredelte, dypgrønne blad som hang på sine grasiøse stilker.

Yr av vår tror jeg han kjente seg da han varsomt plukket av noen ganske få av disse skjønnheter som åpenbarte seg mellom tørre, visne eikeblader. "Nesten som en hellig handling," tenkte jeg, og visste at nå ville mamma glede seg. Ja, hun kunne faktisk bli henrykt.

År er gått, og de er begge gått ut av tiden. Harde tider har de døyet, ikke mindre enn to verdenskriger. Ikke alt har vært preget av idyll. Ikke alle minner er like gode når minnene strømmer på. Småkrangling har det nok vært, konflikter, noen små og noen større. Sjelden skjedde slikt i alderdommen. Da ble de bare mer og mer sammensveiset. De har feiret sitt sølv-, gull- og diamantbryllup, om de var aldri så forskjellige. Og de har holdt sammen, - i gode og onde dager til døden skilte dem ad i en alder av godt over nitti. Det takker vi dem for, alle vi fem søsken. Nå synes jeg å huske at det også ved deres bortgang ble lest fra Salme 91,12

"Lær oss å telle våre dager så vi kan få visdom i hjertet." Dette dukket fram i tankene for et halvt års tid siden, noe jeg aldri hadde gjort. Telle dagene, nei, - bare

årene. Nå skulle jeg jammen prøve:
82 x 365 pluss dagene etter årsmålsdagen
min i juni. Enkel matematikk, og hva kom
jeg til? Faktisk temmelig nøyaktig 30.000.
Ingen dum tanke for den som ønsker å "få
visdom i hjertet". Hver enkelt dag blir på en
måte mer dyrebar når en tenker på at det
kanskje er så få igjen. Det gjelder virkelig å
bruke disse enkeltdagene på en god måte.
"Sørg for at det alltid gror, blomster i ditt
plogjers jord" sang Jens Gundersen til
klimpringen av gitaren sin.

Hver dag blir liksom en nådegave
når en tenker slik. Og hver vårdag dag
i alderdommen som en ekstra gunst,
og om nå beina ikke lenger kan bære en til
topps verken på Buråsen, Båden, Oddersjø
eller Kalkheia, kan vi takke Gud for livet,
for våren, for denne delen av skaperverket
her på Lund, i skogen og heia, eller rett og
slett blomstene, for sangen og musikken,
fuglesangen, for alt det gode og vakre som
omgir oss i naturen her på Lundsiden med
fjord og skog og hei, eller rett og slett hagen
eller blomsterkassa.

"A thing of beauty is a joy forever," skrev en
engelsk lyriker. Til det går det godt an å si
"amen". Men best av alt er det å kunne eie
vissheten om at en ved troen på at Jesus
Kristus er blitt gjenfødt til et leveende
håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de
døde, - alt for vår skyld. Så kan vi i tillegg
glede oss over at våren, med sin "lengting,
liv og song spår at Gud oss lagar ein betre
vår ein gong". Borte er briller, krykker,
rullestoler og høreapparater.
En ufattelig bedre vår, for tanken helt
u-begripelig.

Men går det ikke an å la seg gripe av det
– underet, mysteriet, det hver ny vår vitner
om?

<alfhelge.vige@gmail.com>

Temaene skal angå livet, utfordre troen og gi rom for å luften tvilen. Her fra samling på Galleri Geitodden på Flekkerøy (foto: Brynjulf Mosland).

Med Gud til hverdags Midt i livet

Av HELJE KRINGELBOTN SØDAL

”Ingen av oss vet jo når vi er midt i livet, men likevel valgte vi navnet Midt i livet da vi skulle starte ei ny gruppe i menigheten”, forteller en av initiativtagerne, Ellen Margrethe Gjerstad Wennesland. ”Midt i livet har en dobbelt betydning: Vi er aldersmessig omkring midt i livet, og vi ønsker å møtes midt i hverdagslivet og ta opp de

utfordringene vi har der. Et av temaene for en samling uttrykker det siste ganske godt – ”Med Gud til hverdags”. Ellen Margrethe forteller om hvordan gruppa begynte, og om profilen på arbeidet:

Vi startet opp for omkring to år siden. Menighetsrådet ønsket å få i gang noe for folk mellom gruppa 25+ og eldretreff, og da var vi noen som tenkte at vi, som er i midtlivsfasen selv, måtte ta et tak. Vi kunne ikke bare sitte på gjerdet og vente at menigheten skulle stable på beina et tilbud til oss. Dermed ble *Midt i livet* til. *Midt i livet* har samling en søndag i måneden fra kl. 19.30-21.30. Vi ville heller prøve å få til ett godt arrangement i måneden og håper at folk i målgruppa prioriterer dette, enn hyppige møter som noen kanskje opplever som et press å komme på hver gang. *Midt i livet* ønsker

å være et fristed, der folk har lyst til å treffes og stiller ikke noen krav til dem som kommer. Vi må ta høyde for at vi henvender oss til en travel generasjon, og at vi konkurrerer både med jobb og andre fritidsaktiviteter.

Det kommer som regel mellom 30-50 på samlingene, og *Midt i livet* vil gjerne bli flere. Vi har en slags ”aldersgrense” på 40-60 år – men vi krever selvsagt aldri legitimasjon. Vi vil også gjerne nå ut til dem som vanligvis ikke sliter ut kirkebenken søndag formiddag. Derfor legger vi opp til møteformer som forhåpentligvis bidrar til at ingen skal føle seg utenfor. Vi ville ikke ha en tradisjonell møtestil med forutsigbart mønster. Men ett innslag er fast på møtene – en velsignelse som avslutning. Guds velsignelse skal være med oss når vi drar hjem og vare utover i uka.

Vi legger bevisst opp til at alle skal oppleve å komme inn i et fellesskap når de går på *Midt i livet*. Derfor har vi alltid et måltid, og vi legger vekt på å skape stemning med pynting og musikk. Vi vinkler temaene ut fra den livssituasjonen vi er i, men vi ønsker å favne vidt – temaene skal angå livet vårt, utfordre troen og gi rom for å luften tvilen. Men vi har valgt å ikke ta opp familie- og ekteskapsproblemer. Ikke alle er gift, har gamle foreldre eller tenåringsbarn, og vi vil ikke virke ekskluderende. Mange av møtene har et foredrag og en samtalesekvens, men dette varierer. Vi har vist filmer – for eksempel *Mattieu* og *korguttene*, som ikke er en kristen film, men som absolutt handler om verdier og om det å se den enkelte. Eller vi har dratt på kunstutstilling sammen og spist fiskesuppe. Dette semesteret skal vi ikke ha flere samlinger, men til høsten starter vi igjen 3. september. Da er du hjertelig velkommen – og spør gjerne med en nabo eller venn! Den beste måten å få folk med på, er gjennom personlig invitasjon, utfordrer Ellen Margrethe Gjerstad Wennesland.

Professor Oskar Skarsaune om Da Vinci-koden:

- I boken "Da Vinci-koden" av Dan Brown er "forskeren" Teabing en av hovedpersonene. Han sier at keiser Konstantin samlet inn og brente evangelieskriftene om Jesus, som var i omløp omkring år 300. Ifølge romanen ble flere av disse funnet på 1950-tallet, nemlig de såkalte Dødehavsrullene. Men Dødehavsrullene, oppdaget i 1947, inneholder ingen evangelietekster. De ble nemlig skrevet ifør/ Jesus ble født!

Oskar Skarsaune er professor i Oldkirkens historie og har nylig skrevet boken "Den ukjente Jesus". På faglig grunnlag

tilbakeviser han der påstand etter påstand i "Da Vinci-koden". Det samme gjør han med boken "Hellig blod, hellig gral", som Brown i stor grad bygger på. Påstandene i "Hellig blod, hellig gral" er for lengst avslørt som oppspinn og fantasi,

kokt sammen av en ærgjerrig franskmann, Pierre Plantard. Han prøvde for 30-40 år siden å få sine landsmenn til å tro at han nedstammet fra den gamle frankiske kongesætt, merovingerne, og at han var rettmessig arving til den franske tronen. Han innrømmet svindelen sin på 1980-tallet.

Leonardo Da Vincis "Nattverden"

Ingen av de historiske påstandene i "Da Vinci-koden" blir stående

som sanne etter disse avsløringene. Det gjelder f.eks. påstandene om at Leonardo Da Vinci var stormester i Sion-ordenen og at hans berømte maleri Nattverden avbilder Maria Magdalena til venstre for Jesus. Sion-ordenen har aldri eksistert før den ble opprettet som en ren papirorganisasjon av Pierre Plantard i 1956. Det var han som diktet opp hele ordenens historie før 1956. På Leonardos bilde er det

apostelen Johannes som avbildes. De feminine trekkene var den vanlige måten å avbilde ham som svært ung mann, og finnes på tallrike malerier fra denne perioden, ikke bare hos Leonardo.

Sigøyneserlegende

Sentralt i Browns bok står påstanden om at Jesus ble gift med Maria Magdalena, og at de hadde ei jente ved navn Sara. Grunnlaget for dette er en legende fra 1200-tallet blant franske sigøynere om at en egyptisk "sort Sara" ledsaget Maria Magdalena, Marta og Lasarus da de angivelig skal ha kommet til Frankrike. Sigøyneserne reagerer med forskrekkelse når de blir konfrontert med Browns teori om at denne Sara var Marias og Jesu

datter, for ifølge dem var hun Marias tjenestepike. Det siste er et rent fantasiprodukt. Det er for øvrig også legendene om Marias reise til Frankrike.

Forfalskning

Hovedforfatteren av "Hellig blod, hellig gral", fotojournalisten Michael Baigent, ble intervjuet i Skavlands program "Først og sist" i november 2004.

Uimotsagt fikk han si at det i

1891 ble funnet sikker dokumentasjon på at Jesus overlevde korsfestelsen, at han giftet seg med Maria Magdalena og fikk barn med henne, og at slekten har vært videreført til vår tid. Men Baigent har aldri sett dette dokumentet, det innrømmer han selv. Og den eneste mannen som hevder å ha sett det, Pierre Plantard, hevder uttrykkelig at det ikke inneholder noe om avstamning fra Jesus. Derimot påstår han at det viser at han selv er av fransk kongeætt. Det er for lengst avslørt at dokumentet aldri har eksistert noe annet sted enn i Pierre Plantards fantasi.

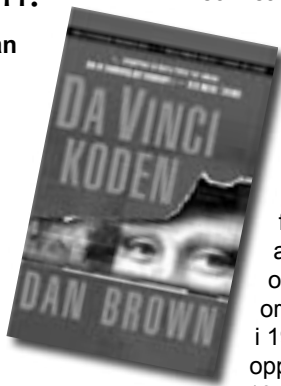
Alt er feil

– Oskar Skarsaune, etter å ha studert "Da Vinci-koden" grundig, vil du si at det meste av bokens historiske påstander er ukorrekte?

– Jeg vil si det sterkere: Ingenting av det Dan Brown hevder om historiske hendelser i oldtiden og middelalderen er korrekt. Ingenting.

*Torbjørn Greipslund,
Kristelig pressekontor*

**Se også nettstedet
www.DaVincikoden.info**

LINDISFARNE - DEN HELLIGE ØYA

Høsten 2005 brakte livet meg til Lindisfarne ad merkelige omveier. Her skulle jeg delta på en retreat om keltiske helgener. Dette ble en helt spesiell uke, som jeg for alltid vil bære i mitt hjerte.

Av lars@peregrinus.no

Retreaten foregikk på "The Holy Island" – den hellige øya, også kalt Lindisfarne. Øya ligger en time med jernbane nord for Newcastle, på østsiden av England. Like ved grensen til Skottland. Fra fjerne historietimer vil kanskje noen huske igjen dette navnet, og at det har vært nordmenn her før. Vikingene raidet øya i år 793, men da hadde den vært arnested for kristen tro i flere hundre år...

Stenkirken som ble brukt under retreaten, St. Mary, var bygget på ruiner av en annen kirke fra 600-tallet. Ved siden av denne kirken står den største turistattraksjonen på øya – klosterruinene. De er nyere, faktisk fra ca. 1150, men klosteret ble grunnlagt i

635. Den ene buen som står igjen, vitner om et fantastisk byggverk. Opprinnelig var det to buer som krysset hverandre, og på toppen av disse var klokketårnet. Jeg synes det er vanskelig å forestille seg alt slit som må ha ligget bak et slikt byggverk. Dette var jo lenge før maskinenes tid, men så hadde de tid...

Tiden får en spesiell rytme på Lindisfarne. Øya er nemlig en tidevannsøy, og veien blir dekket av høyvann to ganger i døgnet. Derfor må turister, pilegrimer og besøkende kjenne sin besøkestid. Det er bare noen hundre fastboende på øya, men flere hundre tusen turister kommer hit hvert år!

Retreaten jeg deltok på, ble arrangert av "The Open Gate", og det er fellesskapet til

St. Aidan & St. Hilda som står bak dette. Lederen for retreaten het Ray Simpson, og han har skrevet en rekke bøker om keltisk kristendom de siste 10 årene. Han bor nå fast på Lindisfarne. Deltakerne var fra Norge, England, Skottland og USA. Temaet var keltiske helgener, og dem er det mange av. St. Aidan og St. Hilda er allerede nevnt i navnet på fellesskapet. St. Aidan grunnla klosteret her i 635, og St. Cuthbert var munk og senere leder i klosteret og biskop på Lindisfarne. De britiske øyer har mange helgener og en spennende historie. For dem som vil lære mer, anbefales bøkene til Harald Olsen: "Ilden fra Vest" og "Frodig fromhet i Vest".

Størst inntrykk den uken vi var på Lindisfarne, gjorde pilegrimsleden ut til øya. Øya har vært pilegrimsmål i mange hundre år, og før veien kom, måtte de krysse til fots. I dag er det påler som markerer veien ut til øya, og det anbefales ikke å gå utenom disse. Dessuten skal du vite når du kan gå.

Ferden over tar fra en til tre timer, og avhenger av hvor mye "væren" du spanderer. Tro meg, det er verdt å spandere MYE. I meter er det nok ikke lenger enn ca. 4 kilometer, og underlaget er vått og leirete.

Jeg husker fremdeles den fantastiske følelsen første gangen. Da jeg tok av meg skoene og lot føttene omslutes av leiren. Varmen fra jorda. Hvordan leiren tøyte opp mellom tærne og omsluttet foten helt. Lindisfarne der ute i horisonten. Himmelen – MYE himmel. Lysspillet som hele tiden endrer karakter. En pilegrimsferd på nakne føtter til Lindisfarne vil du aldri glemme... Underveis er det to redningstårn som er greie å ha hvis du skulle ha misforstått tidevannstabellene. De er også flotte som bønnetårn.

Underveis er det stille, og du faller inn i en rytme. Får tid til å være. Hente overskudd. Biskop Martin Lønnebo (han med Kristuskransen) har skrevet følgende bønn til de avlange perlene – de tause:

"I Guds stillhet får jeg være taus og ordløs, uten krav."

Slik følte det virkelig. Her var det mulig å hente seg inn, og jeg så klart at for å se andre må jeg også se meg selv. Det samme gjelder for å se Gud. Dette er det lett å glemme i vår travle verden. Dette er en slags treenighet: å se seg selv, se andre og se Gud. På hebraisk betyr "ajin" både "blikk" og "kilde". Dette er verdt en meditasjon, her i vår utslitte krav-verden.

Jeg avsluttet retreaten med å følge i St. Cuthberts fotspor til Durham. Han ligger begravet i katadralen der. Det er et mektig bygg og kan helt klart sammenlignes med Nidarosdomen. Her tilbrakte jeg en hel dag, og det gjorde godt.

Reisen både til og fra Lindisfarne gjorde jeg med båt. For å få tiden til å sakte. For å bli en del av den. Da skjer det noe med oss. Vi begynner å leve, på en annen bølgelengde. På veien ned delte jeg kabin med en kunstner som var uteligger/vagabond. Han så ut som Gandalf i Ringenes herre, og var utrolig spennende å snakke med utover natta. På vei hjem delte jeg kabin med en ung bergenser som skulle bli imam. Det var ikke mindre spennende...

www.keltiskfromhet.no

Da jeg kom hjem igjen ble nettstedet keltiskfromhet.no opprettet. Sammen med Michael Wohlenberg fra Selja har jeg prøvd å samle sammen en del keltisk materiale. Her finner du reiseskildringer, boklister, bønner, musikkannmeldelser, bildegallerier, linker og andre keltiske ressurser. Målet er å kunne spre informasjon om keltisk kristendom på norsk til et bredere publikum. Det er mange som har smakt den keltiske kristne kilden, men ikke så mange som vet om hverandre. Derfor har vi også opprettet en e-postliste, slik at vi kan holde jevnlig kontakt. Vil du være med på den, så skriver du en e-post til lars@peregrinus.no.

Pekere:

Keltisk fromhet: www.keltiskfromhet.no

Peregrinatio: www.peregrinatio.com

(websiden til Harald Olsen)

The Community of Aidan and Hilda:

www.aidan.org.uk/tog/tog_hi-info.html

The Iona Community: www.iona.org.uk

Websidene til øya Lindisfarne:

www.lindisfarne.org.uk

TYSK MENIGHETSORKESTER GJESTER LUND KIRKE I PINSEN

42 gjester fra Christuskirche Burgkunstadt i Bayern besøker en rekke menigheter i løpet av en 14 dagers tur gjennom Norge. Første stopp er Lund menighet. Det tyske reiseselskapet ankommer Kristiansand tidlig 1. pinsedag og deltar i høymessen samme dag. 2. pinsedag vil orkesteret holde en gratis konsert i Lund kirke kl 18.00. Deltakerne er i hovedsak medlemmer av et

blåseensemble i den lutherske menigheten i Burgkunstadt.

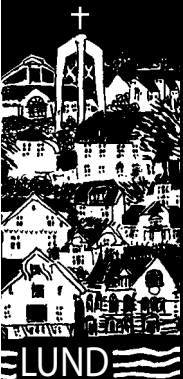
"Lovsyng Herren til trompeter og basunens røst!" Salme 98,6. I nøyaktig 50 år har dette vært mottoet for blåseensemblet i den lutherske menigheten i Burgkunstadt. I 1965 ble ensemblet grunnlagt. Burgkunstadt er en liten by i den nordlige

delen av Bayern. I 1935 fikk menigheten sin egen kirke, og helt siden den gang har kirkemusikk spilt en sentral rolle i menighetens fellesskap og trosliv. Ensemblet består av om lag 35 aktive blåsere som kommer sammen på fritida for å uttrykke sin kristne tro musikalsk. Blåseensemblet arrangerer gudstjenester og konserter i menigheten. I tillegg er ensemblet også godt kjent ut over sine egne bygrenser. Repertoaret inneholder et variert program fra middelalder- og barokkmusikk til mer moderne musikalske arrangementer. Ensemblet har også gjort flere opptak som er gitt ut på CD.

I jubileumsåret gjennomfører blåseensemblet en konsertturne i Norge. Under turneen ønsker ensemblet først og fremst å være en musikalsk "ambassadør" for den lutherske menigheten i Burgkunstadt.

Dirigenten, kantor Thomas Meyer, er også en meget dyktig orgelspiller. Blåseensemblets medlemmer gleder seg til turneen og til minnerike opplevelser på stedene de skal besøke.

Lund menighet og alle som måtte være interessert, er hjertelig velkomne til en spennende og annerledes konsert! (Kanskje en god tanke at menigheter besøker hverandre?)

LUND MENIGHET I TALL

FRA
MENIGHETENS
ÅRSMELDING 2005

Det har vært holdt **59 hovedgudstjenester** på søn- og helligdager i 2005 med 11572 deltakere. Dette er litt flere enn året før. **Oppslutningen er stabil: i snitt 196 deltakere pr gudstjeneste.** Antall nattverdsgjester har økt litt det siste året, men sett i et tre-års-perspektiv er det en **nedgang fra 16.142 nattverdsgjester i 2002 til 15.180 nattverdsgjester i fjor.**

39 mennesker bosatt på Lund ble døpt i 2005. Dette er seks flere enn året før, men 16 færre enn for tre år siden.

41 ungdommer ble konfirmert i Lund kirke i 2005.

15 mennesker meldte seg ut av kirken, mens fem meldte seg inn.

Gjennom kollektar på gudstjenestene kom det inn 337.381 kroner. Dette er 52.294 kroner mer enn for tre år siden. Givertjenesten innbrakte 359.651 kroner i 2005. Dette er en økning på hele 206.941 kroner i forhold til det som ble gitt i 2002. **Målet er å få givertjenesten opp på 480.000 kroner i året.**

10 små kirkefolk

10 små kirkefolk gikk på kirkesti, regnet skremte en av dem, dermed var de ni.

9 små kirkefolk ut av sengen trådte, den ene sov for lenge, dermed var de åtte.

8 små kirkefolk – solen skinte nu – en dro på hytta, dermed var de sju.

7 små kirkefolk kom fra et kompleks, en gikk på trening, dermed var de seks.

6 små kirkefolk holdt av sine hjem, en satt foran TV, dermed var de fem.

5 små kirkefolk så sin hage spire, en rakte løv, - dermed var de fire.

4 små kirkefolk, av og til å se, en ble støtt av presten, dermed var de tre.

3 små kirkefolk sang om håp og tro, for én var salmen ukjent, dermed var de to.

2 små kirkefolk satt i komitéen, der ble de usams – og så var det en.

1 liten kirkemann slet ut sine sko, hilste på en ensom, dermed var de to.

2 små kirkefolk fikk troen til å spire først hos sine venner, dermed var de fire.

4 små kirkefolk lærte at de måtte spre litt tro og glede, dermed var de åtte...

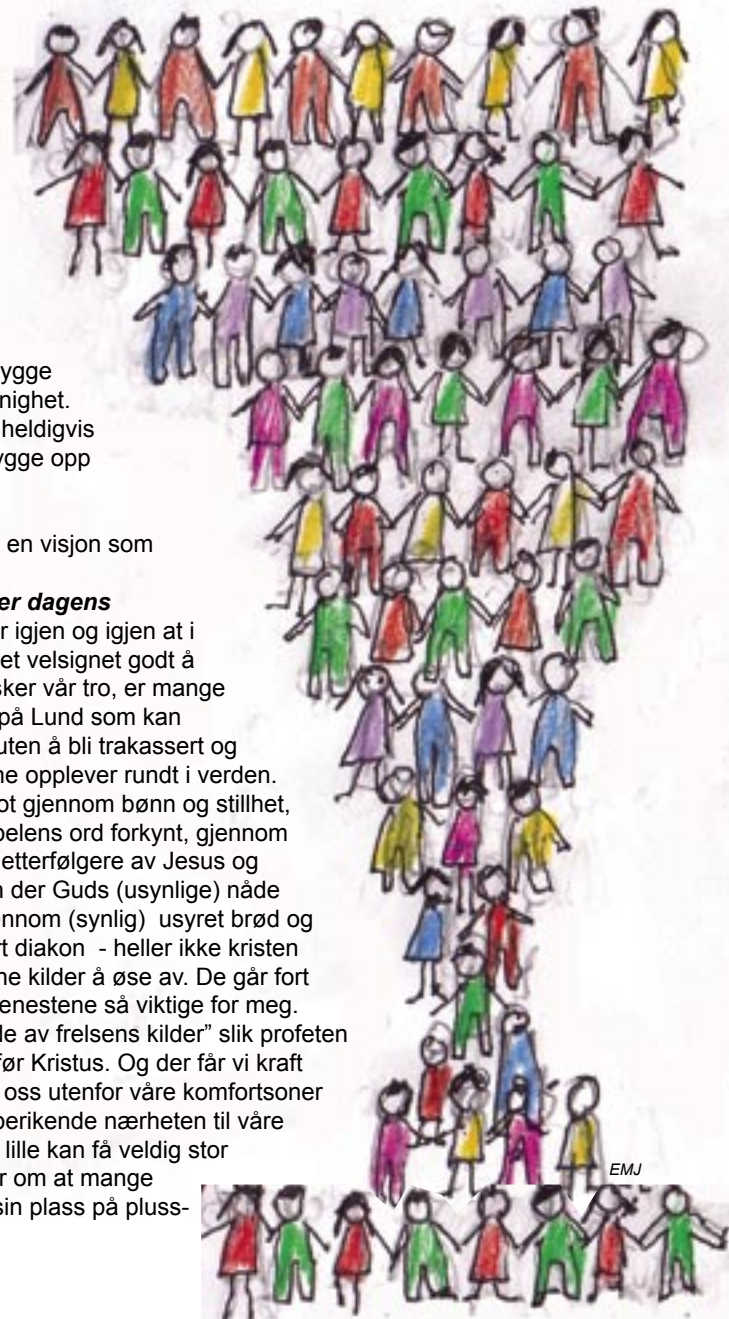
Jeg har samlet på dikt og tekster siden tenårene. Forleden fant jeg denne "kirke-reglen" i en av mine mange permer. Mon tro om den ikke er like aktuell over

30 år etter at den sto i avisa Vår kirke? I sin uhøytidelighet sier den mye om hvor lite som dessverre skal til for å bygge ned fellesskapet i en menighet. Men også hvor lite som heldigvis skal til for å utvide og bygge opp fellesskapet.

Lund kirke har formulert en visjon som inspirerer meg:

Nær troens kilder – Nær dagens mennesker. Jeg erfarer igjen og igjen at i disse to nærhetene er det velsignet godt å leve. Kildene som forfrisker vår tro, er mange og vi er privilegerte her på Lund som kan samles og øse av dem uten å bli trakassert og forfulgt slik mange kristne opplever rundt i verden. Jeg får styrke og nytt mot gjennom bønn og stillhet, ved å lese eller høre Bibelens ord forkynt, gjennom fellesskapet med andre etterfølgere av Jesus og ved å ta imot nattverden der Guds (usynlige) nåde og tilgivelse gis meg gjennom (synlig) usyret brød og vin. Jeg kunne aldri vært diakon - heller ikke kristen - om jeg bare hadde egne kilder å øse av. De går fort tomme. Derfor er gudstjenestene så viktige for meg. Der får vi "øse med glede av frelsens kilder" slik profeten Jesaia sang ca. 700 år før Kristus. Og der får vi kraft og motivasjon til å våge oss utenfor våre komfortsoner så vi kan oppleve den berikende nærheten til våre medmennesker, der det lille kan få veldig stor betydning. Jeg drømmer om at mange flere på Lund må finne sin plass på pluss-siden i kirke-reglen!

Tone Benestad

GUDSTJENESTER

4.s.e.påske 14. mai kl. 10.30 og kl. 12.30

Konfirmasjonsgudstjenester

Bjarne Imenes

Søndagsskoletur

5.s.e.påske 21. mai kl. 17

Solefallsmesse. Nattverd.

Birte Løvåsen

Kristi himmelfartsdag 25. mai kl. 11

Felles gudstjeneste på *Fylkesmuseet*

Lund / Oddernes

Bjarne Imenes

DØPTE

Mathilde Antonsen Ravnaas, Noah Taylor
Hemsborg Skar, Thilo Tobias Hagen-Moi,
Sebastian Stave, Håkon Hjelland Velle

DØDE

Helene Antonsen, Rigmor Holthe Myre,
Jorunn Haugen Thelle, Else Zachariassen,
Bjørn Ivan Nielsen, Trygve Kåre Rønholt,
Håkon Haugen.

TRENGER DU KIRKESKYSS?

- Kontakt en av disse mellom kl. 9 og 10
på søndagen:

Solveig Kolaas: 38 09 29 52

Rut Eli Jensen: 38 09 27 04

Liv og Sven Amødt: 38 09 63 55

Elin og Thore Pedersen: 38 09 68 86

6.s.e.påske 28.mai kl. 11

Høymesse. Dåp

Vikarprest

1. pinsedag 4. juni kl. 11

Høytidsgudstjeneste. Dåp

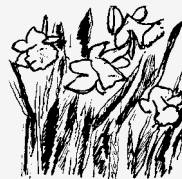
Bjarne Imenes

Treenighetssøndag 11. juni kl. 11

Høymesse. Nattverd

Birte Løvåsen

BLI MED PÅ VÅRTUR TIL MANDAL!

ONSDAG 24. MAI

Kl. 9.30 Avreise fra Lund kirke
Besøk i "Vigeland Hus". Kaffe og kaker
på Menighetshuset, besøk i Mandal kirke,
middag på Hald pensjonat.

Vi regner med å være tilbake på Lund i
16.30-tiden

PRIS :

Kr. 300 som inkluderer middag og dessert
busstransport, museumsbesøk med mer..

Tone Benestad og Johan Varen Ugland er
reiseledere.

Alle er hjertelig velkommen til en
hyggelig tur vestover!

PÅMELDING til Lund menighetskontor

Lund menighet

Marviksveien 5, 4631 Kristiansand

lund.menighet@kristiansand.kommune.no

Menighetskontoret:

Tirsdag - fredag kl. 10-14. Mandag stengt

Sentralbord/daglig leder: 38 10 22 20

Sokneprest: 38 10 22 22

Kantor: 38 10 22 25

Telefaks: 38 10 22 21

Lund menighetsbarnehage

Marviksveien 7: 38 10 22 28

Styrer: Bente Iris Olsen

Privattelefoner:

Menighetsrådsleder

Per Arne Birkeland: 38 09 62 30

Kapellan Birte Løvåsen : 38 09 44 55

Vikarprest Bjarne Imenes : 37 04 44 15

Kantor Johan Varen Ugland: 38 04 47 33

Daglig leder Kjersti Haanes: 38 09 50 37

Soknediakon Tone Benestad: 38 08 43 43

Ungdomsarbeider

Stein Arve Graarud: 38 09 42 63

Vikar kirketjener Øyvind Lund: 38 09 41 59

Trosopplæringskoordinator

Ida B. Jørgensen: 38 09 41 96

MENIGHETS- BLADET

ELUND

Utgift av Lund menighetsråd, Kristiansand

Redaktør:

Helje Kringlebotn Sødal, tlf. 38 09 65 79

e-post: Helje.K.Sodal@hia.no

Redaksjonsmedlemmer:

Connie Goul, Marianne Jakobsen,

Håvard Raustøl.

Grafisk utforming: Marianne Jakobsen

e-post: marianne.jakobsen@chello.no

Annonsenkoordinator: Kjersti Haanes

Bankgirokonto: 3000.07.70104

Trykk: Bjorvand & Skarpodde

*Dette og tidligere nummere kan lastes ned
fra internett på www.menighetsblad.no*

Neste nummer kommer ut: 9. juni

Frist for innlevering av stoff: 24. mai

JEG VELGER MEG APRIL!

**Ingen tvil om at Bjørnstjerne
Bjørnson gjorde rett da han utpekte
denne måneden som den ypperste.**

Tekst og foto: HÅVARD RAUSTØL

En lang vinter må endelig gi plass
til våren – og etter hvert sommeren.
Gimle gård og Bertesbukta stråler en
formiddag i slutten av april.

No livnar det i lundar,
no lauvast det i li,
den heile
skapning stundar
no fram til sumars tid.

Norsk salmebok 765